

Ik, de leraar

UITGEVERIJ
CPC
Centrum voor
Pedagogisch Contact

Wij, de leraar

De pedagoog wordt niet geboren

Ik, de leraar, ben jij. Wij, de leraar, zijn wij. Wie zich laat leraren leert, wie leert leraart de ander: Ik leraar, jij leraart, wij leraren...

Het leven is 't uitgangspunt - het kind 't perspectief - én 't leven is de toets!

Maar Wikipedia vertelt ons dat een onderwijzer of onderwijzeres een persoon is die kennis en technische bekwaamheid overdraagt aan leerlingen. "Kennis en technische bekwaamheid overdragen..."

Mijn leraren droegen niks over. Mijn leraren hebben mij geraakt! Of ik nou wilde of niet:

Zoals een kleuter aan je vraagt – met een plastic geweer in zijn hand – "Handen omhoog of ik schiet"... je doet je handen omhoog... en dan... schiet hij toch!

Raak! Geraakt door degenen die niet accepteerden dat je er alleen voor kwam te staan. Zij die jou laten leven.

Het is de dood - en alleen de dood - die écht kan vertellen dat je leeft. Jij, ik en de dood zijn het leven. Even. Jij en ik. Wij. Hier om lief te hebben, uit te dagen, af te keren, op te boksen, grens te trekken, door te duwen, klaar te maken, in te sluiten.

Nooit...2 nooit om uit te sluiten, omdat degene die zich terugtrekt afsterft en degene die zich verzet vernietigt. Gezien, gehoord, gevoeld: verstaan – begrepen.

Zo vanzelfsprekend als water, onderdak en wifi... goede burens, zon, korting, eierkoeken, klaarkomen, natafelen, inkopen en de tuin winterklaar maken.

En zo vervuld van onschuld als wij vroeger op zaterdagavond, de haartjes gekamd in onze pyjama op de bank, met een bakje chips tv zaten te kijken, zo - leert het leven – zo onschuldig is het niet.

Het kind net voor zijn eerste spreekbeurt, de arts die het leven onder zijn handen weg ziet wegglijden, de agent die wordt beschimpt, de spits na een gemiste penalty, de echtgenote met de urn op de schouw, de leraar die er met zichzelf staat – in een klas waar het maar niet wil lukken...

Als je vroeger aan een kind vroeg: "Doe je dat thuis ook? dan had je nog het idee dat hij het thuis niet deed..."

De mens is tot nummer verworden, een construct, object: IQ, label, toetsgegeven, dossierstuk, setje gedragskenmerken, setje competenties...

Is het een door de multiculturele samenleving opgelegde distantie, of een nagalm van onze calvinistische kramp. Waartoe dienen de protocollen die achterstanden en problemen moeten

oplossen, die we zelf hebben georganiseerd en gelegaliseerd? Ontwikkeling en toegeven kwetsbaarheid of controle en verzonnen voorspelbaarheid?

Willen jullie meer of minder protocollen?

Ja maar... "Bloed onder de nagels, ken je dat?" "Achter het behang, ooit gedacht?"
Wie niet. Maar áchter het behang is dan ook precies het allerlaatste plekje binnen, net niet eruit...

Soms wou ik dat ik boven in bed lag en dat mijn vader en moeder beneden op de bank zaten en dat alles goed was.

Maar dat is niet zo... behalve als het is wat het is, we zijn wie we zijn, als we doen wat we kunnen en weten dat er morgen weer een dag is.

Er zijn twee vredelievende scholen. Die van verbondenheid en die van niet-buitensluiten. Die van verbondenheid is de fijnste, omdat het zacht en afgestemd is, maar soms is die als een peuter die zijn handen voor zijn ogen houdt en dan denkt dat anderen hem ook niet zien.

Ik ben van de tweede school. Omdat die school elke dag opnieuw gewekt wordt. Zoals de pedagogen die daar werken.

Die pedagoog wordt niet geboren

Hij is er... ineens, maar dan wel precies op het goede moment.
Die pedagoog wordt ín iemand geboren, niet na een conceptie, na een voorval;
niet opgeleid, maar opgewekt; niet door een opleiding, maar ná een aanleiding.

Die pedagoog is getroffen, in zijn hart, in zijn hoofd;
niet lamgelegd, maar ontstoken.
De fik in de potentie, de vlam in nieuw vertrouwen.
Niet dapper of stoer, maar toegegeven bang.
Angstig genoeg. Klaar voor het tere leven.
Met opgegeven hoofd, opgewekt door de ander, opgewekt vóór de ander.
die pedagoog wordt niet geboren, maar verrijst...

Die pedagoog is een leider, een Uilenspiegel, een wereldverbeteraar, een moralist, een Don Quichotte en weet: Wie één kind redt, redt de wereld.

Moeder Theresa, Mahatma Gandhi, Martin Luther King, Nelson Mandela zijn niet begonnen met het aanmaken van een Facebook-pagina.

Het humane netwerk wordt niet geforceerd door rechts radicalen en niet gerealiseerd door passieve pacifisten, maar door vredes-activisten. Het zijn die pedagogen die zichzelf liefdevol, onvoorwaardelijk en oordeelloos verbinden aan de ander. Het zijn mijn ouders en mijn broer, mijn trainer, Kanamori, een paar leraren, vrienden, de vader van een vriendje, collega's, de groten die ik las, de kleinen die ik zag, WIJ ALLEN... onze kinderen en mijn lief.

Heb lief!

Marcel van Herpen